

Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

ЖІНКА В САНІ

Про наділення жінок повноваженнями
й дорученнями сану
(частина 2)

Старе і нове

Першоапостол у Мексиці

Зміст 1/2023

СЛОВО І ВІРА

- 3 **НАСНАГА**
Господь гряде! – імпульс із богослужіння Першоапостола
- 4 **У ЦЕНТРИ УВАГИ**
Мехіко
- 5 **БОГОСЛУЖІННЯ**
07.08.2022 р. у м. Мехіко (Мексика)
Цитата з Біблії: Від Матвія 13, 52
- 11 **АПОСТОЛИ ПИШУТЬ**
Істинний мир (Апостол Бретт Стейнбрюк)

ЖИТИ ВІРОЮ

- 13 **МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ**
Час тиші

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

- 14 **«МИ, ДІТИ»**
Бездітність
- 15 **ДІТИ І ЦЕРКВА**
Що таке хрещення?
(Як залучити дітей до хрещення у громаді?)
- 18 **БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬГОДНІ**
Жінка, зведена в сан (частина 2)

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

- 22 **Україна. Відзначення Різдва в регіонах України.**

ЦІКАВО ЗНАТИ

- 24 **ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ**
ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 1, 2023 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюрих, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 335 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк", МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Обкладинка: © yanlev – stock.adobe.com

Господь гряде!

Марія була вагітною у той час, коли рівень життя єврейського народу був рекордно низьким. Ізраїльська держава втратила свій суверенітет, а римські окупанти не надто церемонилися зі своїми підданими. Усе це торкнулося Марії. Перебуваючи на останньому строку вагітності, їй довелося вирушити у нелегку подорож, аби виконати наказ римської окупаційної влади щодо проведення перепису населення, – не кажучи вже про пошук житла після прибуття до Віфлеєму. Вона, очевидно, не раз розмірковувала над тим, що Бог міг би поступити по відношенні до неї по-іншому. А як діяв Бог? Він не визволив Марію від римської окупації. І не вберіг її від поневірянь. Але Він подбав про те, аби Немовля прийшло здоровим на світ і врешті-решт звершився Його план спасіння.

Сьогодні люди також очікують, що Бог утрутиться у хід історії. Він, як їм здається, має вирішувати їхні особисті проблеми. Адже багатьом з них доводиться нести тяжкий хрест, і в них, очевидно, виникає питання: «Боже мій, я Твоє дитя, то невже Ти не можеш позбавити мене цих проблем?» Як тоді, так і сьогодні Бог не втручається у хід історії й не вирішує особисті проблеми людей. Утім, ми певно знаємо одне: Він подбає про те, аби звершився Його план і Його Син прийшов удруге, а ми поповнили когорту Його Невісти. Саме таким є Боже діяння у наш час. Господь гряде!

Імпульс із богослужіння Першоапостола

Фотом. © digograndi - stock.adobe.com

Мехіко

У 1325 році ацтеки заснували на острові озера Тескоко місто Теночтітлан. Згідно з їхнім переказом, бог сонця Віцілопочтлі наказав ацтекам оселитися в тому місці, де вони зустрінуть орла, що сидить на високому кактусі, який росте з каменю, й утримує у дзьобі змію. Майже через 200 років, коли іспанські завойовники на чолі з Ернаном Кортесом зруйнували місто Теночтітлан, у столиці імперії ацтеків уже проживало 250 тис. мешканців. Новому місту, заснованому іспанцями на тому ж місці, Кортес дав ім'я переможених ацтеків, які іменували себе «мексика». Мехіко – столиця віце-королівства Нової Іспанії – став політичним центром Іспанської колоніальної імперії у Північній та Центральній Америці. Свою незалежність Сполучені Штати Мексики здобули у 1821 році. З тих пір Мехіко став столицею держави, яка була створена й названа на її честь. Національний герб Мексики досі прикрашає сцена із зображенням орла з легенди про заснування Теночтітлана.

БОГОСЛУЖІННЯ В МЕХІКО / МЕКСИКА

ДАТА: 7 серпня 2022 року

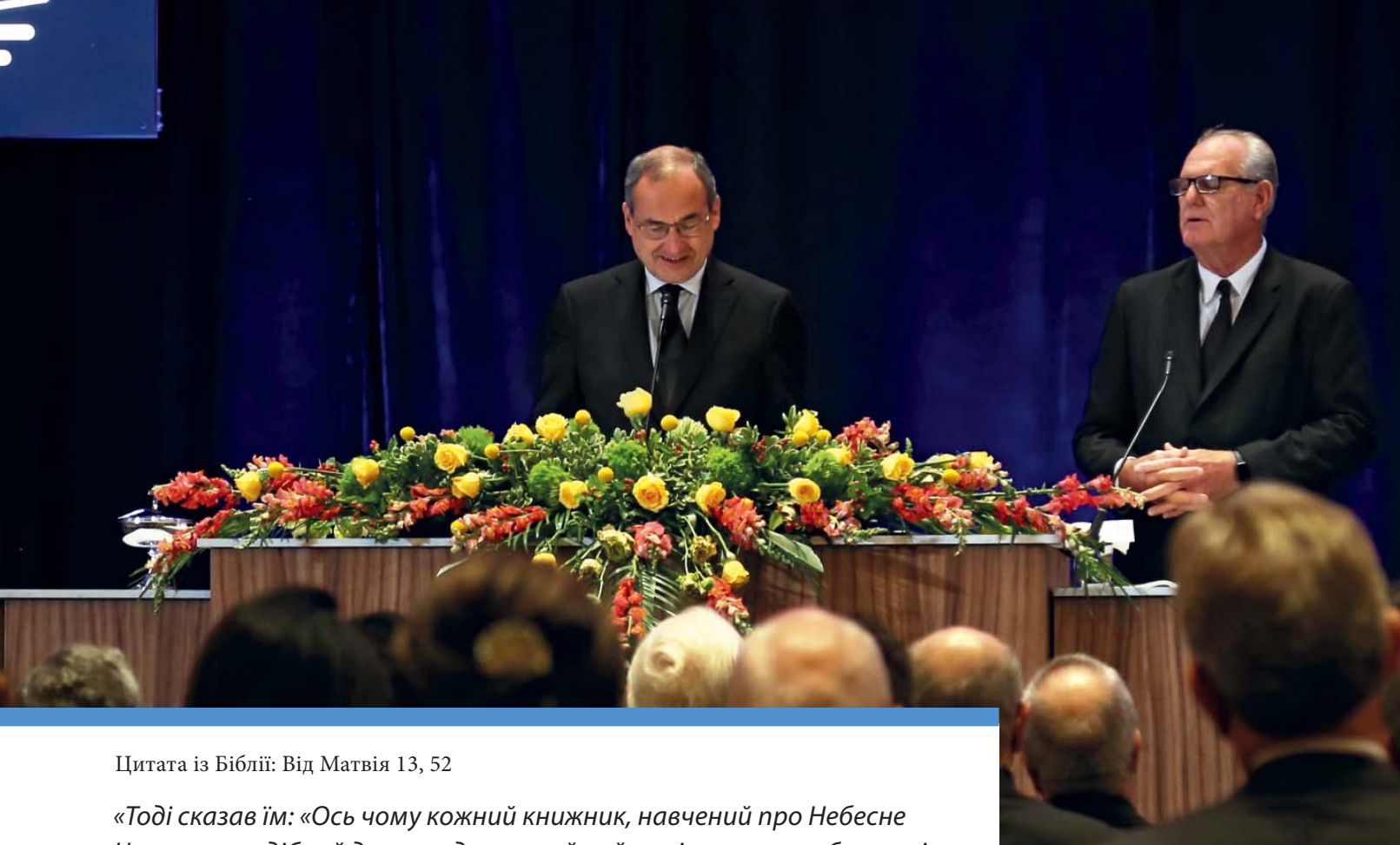
БІБЛІЙНА ЦИТАТА: Від Матвія 13, 52

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Йти вперед відважно» (№ 393 в україномовному пісеннику)

СУПРОВІД: Окружні Апостоли

Леонард Р. Колб, Енріке Мініо, Райнер Шторк і Марк Уолл, а також усі помічники Окружних Апостолів та Апостоли Північної, Центральної та Південної Америки

СВЯЩЕННОДІЙСТВА: призначення Апостола Джона Шнабеля помічником Окружного Апостола

Цитата із Біблії: Від Матвія 13, 52

«Тоді сказав їм: «Ось чому кожний книжник, навчений про Небесне Царство, подібний до господаря, який виймає із свого скарбу нове і старе».

Старе й нове

Мої дорогі брати і сестри, дозвольте мені висловити радість і вдячність за те, що я сьогодні перебуваю разом з вами. Для мене це, справді, велике задоволення бути разом з вами на цьому богослужінні тут, у Мехіко. Ми вельми вдячні Небесному Отцеві й за те, що вчора пройшла зустріч усіх Апостолів Америки. Скажу вам, що в нас відбулося прекрасне спілкування та єднання, і сьогодні мені так приємно бачити тут, у Мехіко, так багато братів і сестер. Я думаю, що таке відбувається не кожної неділі. Ми прекрасно усвідомлюємо, що бачимо лише частину громади, яка бере участь у цьому богослужінні. Тисячі Божих дітей зараз знаходяться у своїх громадах і перебувають з нами на прямому відеозв'язку, а також мільйони душ з потойбічного світу беруть участь у нашому богослужінні.

Отже, громада, яка бере участь у цьому богослужінні, є значно більшою, ніж та, яку ми бачимо наяву. Так само Божі діяння перевершують те, що ми, люди, здатні бачити. Його діяння завжди перевершують те, що ми спроможні

осягнути своїм розумом й інтелектом. Отже, те, що Бог робить для тебе, значно перевершує те, що ти можеш побачити й осягнути своїм розумом. Будь ласка, ніколи не забувай про це! Ми здатні бачити лише незначну частину того, що Бог зробив, робить і робитиме для нас. Сьогодні нам ще треба вірити й довіряти Богові, але, прийде час, і ми побачимо те, у що досі вірили. Тоді всі ми скажемо: Бог учинив для нас щось неймовірно велике! Для нас, для тебе і для мене.

У нашій біблійній цитаті йдеться про книжника, який, подібно до господаря, «виймає із свого скарбу нове і старе». Аби краще збагнути значення цих слів, нам, як завжди, треба розглянути контекст. Ісус Христос звіщав про Боже Царство. Він розповідав людям, що прийшов не для того, аби скасувати закон, а щоб виконати його (див. Від Матвія 5, 17–18). Люди дивувалися і запитували, як Він може таке говорити. Адже вони бачили, що Ісус дотримувався не всіх приписів Мойсеєвого закону. Так, приміром, вони дорікали Йому за те, що Він не дотримувався

приписів відносно суботи (пор. Від Матвія 12, 1–9). Одних це збивало з толку, а інших обурювало. Як можна казати, що ти виконуєш закон, коли не поступаєш відповідно до нього? Ісус пояснював їм, як треба правильно розуміти закон Мойсея. Це Божий закон, а Бог хоче від людини насамперед одного: вона має вірити в Нього. Такою є Божа воля, таким є Його закон. Ізраїль мав проявляти віру в Бога, а це означало, що він мав визнати Бога своїм Господом і виконувати Його волю. Ось у чому суть найбільшого й найважливішого закону.

Бог – це любов, а, отже,

Його закон – це закон любові: любити Бога й любити свого ближнього.

Що таке Божа воля? Це – учення Ісуса Христа: Бог – це любов! Отже, Божий закон – це закон любові. Бог бажає, аби людина любила Його всім серцем (див. Повторення Закону 10, 12), а свого ближнього, як самого себе (див. Левітів 19, 18). У цьому полягає суть Божого закону, Божої волі. Ти маєш вірити в Бога, приймати Його як свого Господа й слухатися Його; Бог – це любов, а, отже, Його закон – це закон любові: любити Бога й любити свого ближнього.

Аби допомогти й показати Ізраїлю, як виражати свою любов до Бога і до ближнього, Бог дав йому Десять заповідей. Таким чином Він дав їм зрозуміти: «Ти маєш вести себе саме так по відношенню до Бога і до свого ближнього, і так догодиш Богові». Десять заповідей детально описують, як на практиці застосовувати закон любові до Бога й до ближнього.

Через Мойсея Бог дав народу Ізраїлю також низку інших правил і приписів, аби показати їм, як саме треба вести себе в повсякденному житті, як вести себе по відношенню до Бога і як поклонятися й приносити Йому жертви й дари. Утім, їх треба було тлумачити, і саме книжники робили це. Вони розповідали народів: «У цьому випадку треба застосовувати одне правило, а в іншому – інше».

Отже, Божі правила треба було застосовувати відповідно до певних обставин. Приміром, спосіб проведення богослужіння різнився у пустелі, після будівництва храму чи у вигнанні. А коли храм було зруйновано, то ізраїльтяни не могли здійснювати у ньому жертвопринесення; отже, ці правила пристосовували до відповідних обставин життя.

Ісус пояснював ізраїльтянам, що Божа воля посідає найвищий пріоритет і що її виконання є завжди важливішим за будь-які інші правила повсякденного життя. Отже, найголовніше – це виконувати Божу волю; тобто любити Бога і любити свого ближнього. Ісус говорив про те, що виконав Божий закон, бо любив Бога і Свого ближнього досконалою любов'ю (пор. Римлянам 13, 10). Він жодного разу не згрішив, навіть коли порушував приписи щодо суботи, бо завжди виконував Божу волю: Він любив Бога і любив Свого ближнього.

А фарисеї поступали якраз навпаки. Вони надавали більшого значення практичному дотриманню правил і приписів повсякденного життя, і таким чином нав'язували юдеям свою власну волю; а ось любов до ближнього була їхньою слабкою стороною. Тому Ісус засуджував їхнє бачення і поведінку. Якось Він сказав до них, що вони відціджують воду, яку п'ють, аби не з'їсти комара, нечисту істоту, зате проковтують верблюда, який є також нечистою твариною (пор. Від Матвія 23, 24). Це були жорсткі слова. Так Ісус розповідав їм: «Ви дотримуетесь малозначних правил, та забуваєте найголовніше, основне правило: любити Бога і любити свого ближнього».

Ісус звіщав про Боже Царство, Він запровадив новий закон, закон епохи Нового Заповіту. Його основним правилом було те саме правило: вірити в Бога, визнавати Його своїм Господом, любити Бога і любити свого ближнього, а також виконувати Десять заповідей. У Божому законі не відбулося жодних змін. Новим було тільки те, що відтепер Бог об'являвся в Ісусі Христі. Закон про віру людини в Бога, про її послух та любов до Нього набув нового значення: Ісус Христос – це Бог, а Бог – це Ісус Христос. Тепер закон гласив: треба вірити в Ісуса Христа, приймати Його як свого Господа й виконувати Його волю. А основне правило було тим самим: вірити в Бога і любити Його та ближнього, а також виконувати Десять заповідей.

Отже, Ісус Христос започаткував новий закон. Він, зокрема, мовив: для того, аби досягнути вічне життя, треба народитися згори, від Води й Духа (пор. Від Івана 3, 5), треба споживати Його Тіло і Кров (пор. Від Івана 6, 54) і треба зрікатися самого себе й слідувати за Ним, тобто наслідувати Його приклад й уподібнюватися до Нього (пор. Від Марка 8, 34). Ось у чому полягала суть нового закону. Отже, християнам уже не треба коритися Мойсееву закону. Їхнім Господом є Ісус Христос. І відтепер вони коряться Його закону. Однак не слід забувати одне: найважливіше в основному законі не змінилося.

Кожен має сам собі дати відповідь
на питання: «Що я роблю для Бога і якими є
конкретні прояви моєї любові до Нього?»

В епоху Старого Заповіту завданням книжників було пристосовувати закон до обставин життя і тлумачити Божу волю. В епоху Нового Заповіту Ісус послав Апостолів і мовив до них: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: християчи їх в Ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берігти все, що Я вам заповідав» (Від Матвія 28, 19-20).

Він доручив Апостолам також звіщати Божу волю, і вони робили це. Вони проповідували, що Ісус Христос – це Бог і що Його треба приймати як свого Господа. Вони розповідали, що треба дотримуватися Його закону, у якому мовиться: любити Бога й любити свого ближнього, виконувати заповіді; народитися згори, від Води й Духа; приймати Святе Причастя; зрікатися самого себе й преображатися на образ і подобу Христову.

Ісус уповноважив також Апостолів управляти Його Церквою. Вони мали навчати віруючих, як на практиці застосовувати закон відповідно до обставин життя. У першій громаді Єрусалиму всі члени ділилися майном один з одним і мали все спільне. Згодом церква почала рости і виникло чимало інших громад. І віруючі християни вже не мали змоги ділитися майном один з одним. У кожного був свій дім і своє поле. Отже, Апостоли пристосовували закон до тодішніх умов. Усе більше й більше не-євреїв ставали християнами. І за деякий час їм уже не треба було коритися іудейському закону.

Сучасні Апостоли роблять те саме, що робили перші Апостоли. Вони несуть те саме послання. Вони тлумачать Божим дітям, як треба жити відповідно до віри, як поклонятися Богові, як любити Бога і як любити свого ближнього. Отже, Апостоли тлумачать закон і пристосовують його до теперішньої ситуації. Вони роблять це, керуючись Святим Духом. Я твердо переконаний, що кожен Апостол робить це від щирого серця і з глибокою вірою.

Отже, на спосіб тлумачення закону, як це було у випадку з першими Апостолами, впливають як життєві обставини, так і суспільство, у якому ми живемо. І будьмо відвертими: на спосіб тлумачення впливає також особистість Апостола, його культурне походження, його знання, освіта тощо.

Якщо подивитися на історію церкви, то можна стверджувати, що десятиліттями тому проповідувалося про те, що сьогодні втратило свою актуальність. Низка розпоряджень, які тоді видавалися Апостолами, сьогодні втратили свою силу. Деяких віруючих це бентежить. Вони кажуть, що цілковито помінялося вчення. Інші спантеличені, а ще інші обурливо кажуть: «Ми були зобов'язані виконувати те чи інше, а тепер раптом це відмінили. Як це розуміти?» У гіршому випадку деякі віруючі нехтують апостольським служінням і кажуть: «Те, що ви нам казали раніше, утратило свою силу. Значить, це не була істина». Вони повністю відкидають старе тільки тому, що деякі аспекти тлумачать сьогодні по-іншому.

Брати й сестри, збагнімо: головна суть не змінилася. Головне послання є тим самим: Христос – це Бог! Аби зазнати спасіння, треба вірити в Христа, приймати Його як свого Господа і виконувати Його закон: любити Бога і любити свого ближнього, дотримуватися Десяти заповідей, народитися згори, від Води й Духа, приймати Святе Причастя і преображатися на образ і подобу Христа. Тільки так можна підготуватись до Другого Пришестя Христа. Головне послання не помінялося, тому не слід цілковито й остаточно відкидати його.

Людина, яка приймає слова проповіді, отримує Боже благословення. Так завжди було і є. Звісно, іноді з'являється щось нове, але найголовніше – це старе ключове послання, яке ніколи не втрапить своєї ваги. Не помінялося те, що нам треба виконувати, аби зазнати спасіння. Треба дотримуватися ключового послання – Євангелії Ісуса Христа.

Це один аспект цього слова про те, що зі скарбниці виносять старе і нове: ми зберігаємо старе, суттєве, і приймаємо нове, що відповідає нашому часу, нашому розумінню і сучасному суспільству.

Однак наша біблійна цитата стосується не тільки діяльності, учення й управління Апостолів. Вона стосується

також кожної Божої дитини. Ми маємо виносити зі своєї скарбниці нове й старе, яке відповідає теперішній ситуації і сучасним обставинам життя. Деякі віруючі дотримуються думки, що треба знаходити нові способи поклоніння Богові й проведення богослужінь. Вони не вважають за потрібне відвідувати церкву і віддають перевагу відеобогослужінням. Це тільки один з багатьох прикладів. Вони, зокрема, кажуть: «Вам треба погодитися з цим новим способом відвідування богослужінь».

Але не забувайте, що закон Ісуса Христа не втратив своєї сили: аби досягнути вічне життя, треба приймати Святе Причастя. У цьому відношенні не відбулося жодних змін. Ні повноваження Першоапостола, ні авторитет Апостолів не спроможні відмінити це. Ми маємо єднатися з Христом. Саме про це вів мову Ісус. Він бажає, аби ми були згуртованими та єдналися один з одним (див. Від Івана 17, 22). Цей закон ніхто не відміняв. Ми можемо розмірковувати над чимось новим, але не треба забувати, що закон Христа не втратив своєї ваги.

А ще інші кажуть: найважливіше – це поклонятися Богові, молитися, оспівувати й славити Його Ім'я та слухати Євангелію, а це можна робити у будь-якій іншій церкві.

АПОСТОЛ ДЖОН ШНАБЕЛЬ:

Апостол Шнабель (США) у своїй співповіді наголосив на тому, що в житті відбувається чимало змін, а закон любові завжди незмінний. Він пояснив це на прикладі власної сім'ї: «У мене вдо-

ма на полиці є декілька фотографій: мого діда, мого батька, моєї матері, моїх дітей та моїх онуків. Я дивлюся на ці покоління, які виховували своїх дітей по-різному. Але варто мені тільки поглянути на фотографію своїх батьків, як мене сповнюють особливо приємні почуття, і я сподіваюся, що мої діти відчують те саме. Вони сповнюються тими самими почуттями, хоча виховувалися по-іншому». Наше завдання – служити з любов'ю саме так, як це робили люди, що були до нас, нехай іншим способом.

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ РАЙНЕР ШТОРК:

Окружний Апостол Шторк (Західна Німеччина) згадав про грішницю, яку привели до Ісуса і хотіли побити камінням (пор. Від Івана 8, 2–10): «Вони знали старий Мойсеїв закон, який вимагав

побити її камінням». Ісус же сказав до них, нехай кине в неї перший камінь той, хто сам без гріха, і вони відступили від жінки. Вона звільнилася від них. «Ісус запровадив новий закон, закон любові, – сказав Окружний Апостол. А як щодо старого закону? Наприкінці Ісус запитав у жінки: «Де вони, жінко? Ніхто тебе не засудив?» І вона сказала: «Ніхто, Господи». Ісус відмовив: «І Я не засуджую тебе». І тут уже діє старий закон: «... йди і більше не гріши». Так поєднані старий і новий закон».

Але не забувайте: аби бути підготовленими до Другого Пришествя Христа, треба слухати Євангеліє від служителів, які мають повноваження правильно проповідувати його: від Апостолів. Наш Символ віри і наша віра не змінилися. Ісус уповноважив Апостолів правильно проповідувати Євангеліє.

Аби бути підготовленими до Другого Пришествя Христа, важливо спільно молитися, хвалити й величати Бога та підтримувати єднання один з одним. Треба також преображатися на образ і подобу Ісуса Христа. Недостатньо тільки молитися, величати Бога й слухати проповідь. Має відбуватися духовний розвиток. Чи існує він?

Ми відкриті до нового, та не відрікаємося від старого, яке є важливим. Ми потребуємо єднання. Ми маємо оновлюватися й ставати подібними до Христа, а це можливо тільки тоді, коли слухати проповідь Апостолів і приймати від них Святе Причастя.

Ще один приклад: багато хто каже, що не можна вимагати від молоді, аби вони виконували в церкві те саме, що колись робили наші діди й прадіди. Багато хто з нас уже не може служити Богові так, як це колись робили представники старшого покоління. Та все ж старе правило, старий закон не втратив своєї ваги: любити Бога «всім серцем твоїм, усією твоєю душею і всією силою твоєю і всією думкою твоєю; а ближнього твого, як себе самого» (Від Луки 10, 27).

Отже, я запитую: «Так, ти не можеш виконувати те, що робив твій дід, але як ти проявляєш сьогодні свою любов до Бога?» Утім, йдеться не про те, аби щось виконати, сподіваючись отримати благословення чи щось інше від Бога. Кожен має сам собі дати відповідь на питання: «Що я роблю для Бога і якими є конкретні прояви моєї любові до Нього?» Це не моє завдання, і я не хочу нікому вказувати, що треба робити. Однак завдання Апостолів полягає у тому, аби нагадувати віруючим: «Проявляйте на ділі свою любов до Бога. Витягайте зі своїх скарбниць нове й старе».

Тепер я проповідуватиму собі самому: не задовольняймося тим, що ми досі завжди виконували. Адже згодом бере гору інертність. Святий Дух – це живий Дух. Він творить нове, зокрема й у серці. Хіба ми не можемо зробити щось нове для Господа і для свого ближнього? Приміром, проявляти інтерес до віруючих, з якими ми досі ніколи не спілкувалися, вести з ними бесіду, виконати для них щось добре. Або взяти участь у тому, чим ми досі нехтували, бо воно було для нас нецікавим, і ми вважали, що це – завданням інших людей. Отже, витягуймо щось нове зі скарбу своїх сердець і дозволяємо Святому

Духу вести нас. Знаходимо нові можливості, аби проявляти свою любов до Бога і до ближнього. Це гарна ознака духовного багатства.

Тепер наведу останній пункт: безперечно, суспільство змінилося, а разом з ним склад нашої церкви й наших громад. Десятиліття тому громади були однорідними. Сьогодні вони є різними. Навіть окремі члени громади різняться один від одного. Це – нове, але Господній закон є той самий: любити Бога і любити свого ближнього, як самого себе. Отже, ми маємо навчитися жити з цим новим складом, з цим розмаїттям, з цими відмінностями і приймати один одного так, як Ісус приймає нас (пор. Римлянам 15, 7).

Це один аспект. Дозвольте мені згадати про старе правило, яке також не змінилося. Якщо ти бажаєш слідувати за Христом, то зречися самого себе й наслідуй Його приклад, і дедалі більше уподібнюйся до Нього. У сучасному суспільстві люди схильні ідентифікувати себе у вигляді несхожості чи відмінності. Вони бажають, аби всі рахувалися з тим, що вони є іншими: моя особистість є іншою, мої думки є іншими і моє життя є іншим. Але якщо поміркувати глибше, то це означає: мої страждання і мої думки є важливішими за твої думки і за твої страждання. Однак Ісус очікує, аби ми зреклися самих себе й уподібнювалися до Нього. Тому нам не треба наплювати на своїх відмінностях. Найголовніше не в тому, що я не такий, як інші. Найголовніше – це мій духовний розвиток, моє преображення на образ і подобу Христа.

Ми, звісно, в змозі покращувати сприйняття один одного, і Божа любов дозволяє нам долати будь-які відмінності. Однак не забуваймо, що найважливішим є не моя особистість і не моя несхожість, а наше спільне преображення на образ і подобу Христа. Він – наш приклад для наслідування. Ми об'єднані в Христі. І – не тільки ми у Христі.

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Закон Христа є непорушним. Ми маємо вірити в Христа, любити Бога й любити свого ближнього, приймати Боже слово й таїнства та уподібнюватися до Христа. Святий Дух нагадує нам про старе, яке ми маємо зберігати, і дозволяє відкривати для себе щось нове.

Фото: НАЦ Архів

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 23.05.1963 р.
ПРОФЕСІЯ: підприємець
АПОСТОЛ з 09.01.2022 р.
РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: США

АПОСТОЛ БРЕТТ СТЕЙНБРЮК

Істинний мир

Нашій землі потрібен мир. Це стає очевидним, коли переглядати добірку новин. Заголовки газет також рясніють повідомленнями про конфлікти, є чимало таких, про які ми й не знаємо. Ми щиро переживаємо за людей, які потерпають від таких жахливих ситуацій. Звичайно, ми молимося до Бога й просимо миру. Ми, звісно, пам'ятаємо про вчення Ісуса: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Від Матвія 5, 9). Але що нам робити?

Є такий крилатий вислів: «Хочеш миру – дотримуйся справедливості». Існує загальне уявлення: де панує несправедливість, там пригноблені люди врешті-решт повстануть проти своїх гнобителів. Аби уникнути цього, треба створити систему справедливості, рівності й рівних можливостей. Але чи це справді приведе до встановлення істинного миру, і чи взагалі в змозі грішні люди творити мир?

Навіть у країнах, де немає війни, відбуваються конфлікти, насильства й заворушення. Чи розуміємо ми, що за таких умов не може бути миру? Ісус дав людям зрозуміти, що істинний мир – це щось зовсім інше: «Мир залишаю вам, Мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його» (Від Івана 14, 27). Чимало людей вважають, що запорукою миру є справедливість, однак ми знаємо, що запорука істинного миру – це Господня милість і тільки милість. Апостол Петро спізнав це на собі. Після того, як у Страсну п'ятницю він тричі відрікся від Христа, що передрік Ісус, він, зазнавши докори сумління, каючись, гірко плакав. А як тільки він зустрів Христа, то почув від Нього слова втіхи: «Мир тобі!» (пор. Від Луки 24, 36). І це принесло Апостолу Петру неабияке полегшення! А хіба під час кожного богослужіння відразу після проголошення відпущення гріхів ми не переживаємо те саме? Ми чуємо прекрасні слова: «Мир Воскреслого нехай буде з вами!». У цей момент ми знову згадуємо про цю фундаментальну істину: милість Ісуса Христа – запорука істинного миру. Ми з надлишком сповнюємося милістю і миром Христа – тож несімо їх іншим людям!

Аби ширити істинний мир, треба мати серце, сповнене милості, співчуття і готовності прощати. Нам, очевидно, годі покласти край війнам, але ми можемо творити мир «у своєму світі», тобто у своєму оточенні. А «наш світ» гостро потребує Христового миру.

Бретт Стейнбрюк

Апостол Стейнбрюк під час розмови з двома священнослужителями підопічних регіонів

Фото: НАЦ США

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Час тиші

У час Адвенту по-особливому проявляється протиріччя між вимогою і реальністю. Вимога: інтенсивно готуватися до Різдва Господнього! Реальність: інтенсивно готуватися до відзначення Різдва! Ви, звісно, небезпідставно запитаєте: у чому ж тут протиріччя? Саме так! Його, здається, немає. Однак досвід показує, що воно усе ж існує. Дотримання посту в минулі сторіччя, утримання від земних благ, зосередження на дарі, який людство отримало 2000 років тому і який змінив світ та приніс спасіння, а також на великій події, яка ще має відбутися, тобто на Другому Пришесті Божого Сина, сьогодні, без сумніву, перетворилося на велике свято з щедрим даруванням.

І, як це часто буває з нами, людьми, добра справа втратила своє призначення і перетворилася у безглузду рутину, у традицію, яка мимоволі наповнилася іншими цінностями. Пророк Ісаїя ще в епоху Старого Заповіту дорікав ізраїльтянам, що їхні богослужіння й обряд жертвоприношення настільки зіпсувалися за століття, що не викликають у Бога радість, а радше – занепокоєння. Людина зіпсувала свої стосунки з Богом. Цей уривок з першого розділу Книги пророка Ісаїї має ще одне особливе відношення до відзначення Різдва: у різдвяних вертепах, що встановлюються в церквах й оселях у час Різдва, поруч з вівцями знаходяться віл й осел, хоча жоден євангеліст не веде про них мову. Ці тварини є знаком того, що все творіння радіє спасінню. Ісаїя робить ще один крок уперед і показує, що тварини є розумнішими від людей: «Віл знає господаря свого, а осел - ясла пана сво-

го. Ізраїль нічого не знає, народ мій не розуміє» (Ісаїя 1, 3). Отже, віл та осел у різдвяному вертепі символізують те, що творіння знає Господа краще, ніж Господні діти. Віл і осел застерігають: «[Світло] прийшло до своїх, - а свої Його не прийняли». Але тварини розпізнали Того, Хто лежав у яслах.

Пророк Ісаїя закликав Ізраїль жертвувати в Ім'я Бога по-іншому: «Навчіться добро чинити; шукайте правди, захищайте пригнобленого, обороняйте сироту, заступайтеся за вдову!» Ісаїя передрікає також визволяюче навернення і спасіння, яке стало можливим завдяки жертві Ісуса: «Коли б гріхи ваші були, як багрянця, вони стануть білими, як сніг; коли б, мов кармазин, були червоні, стануть, як вовна» (Ісаїя 1, 17-18).

Ісус бажав, аби Його послідовники виконували волю Небесного Отця. Його бажання підходить до часу тиші. Попри будь-які святкові традиції, пов'язані з Різдрвом, попри приготування у колі сім'ї чи друзів, попри розкішні й чарівливі різдвяні ритуали, не забуваймо про Божу волю і про спасіння, яке Господь приніс нам. Припинімо коїти зло і навчімося чинити добро. Живімо відповідно до Божої справедливості, підтримуємо пригноблених, обділених і безпомічних, допомагаймо їм відстоювати їхні права. Радіймо, подібно до цих символічних тварин вола й осла, Господньому спасінню: «О дивне світло, засяй спасінням, / Нехай Ангели славлять Бога в небі! / Нам народився Христос, Він мир приніс усім. / Славте піснями благу звістку! / Слава Богу у вишніх! / Мир і благодать! / Нехай Бог хвалу нашу почує – / Тож прославляймо Його!» (ред. дитяча колядка).

ІЗ БІБЛІЇ

У цій рубриці публікується додатковий матеріал до теми «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

Бездітність

В епоху Старого Заповіту вважалося, що діти – це особливе Боже благословення. Якщо Бог давав ізраїльській сім'ї багато дітей, то таким чином виконував обітницю, яку дав Аврааму: «А Я виведу з тебе великий народ» (Буття 12, 2). А що, коли жінка не могла мати дітей?

Якщо жінка не народжувала дітей, то їй у давньому Ізраїлі доводилося доволі важко, адже бездітність і безплідність вважалися **ПОЗБАВЛЕННЯМ ЧИ ВІДСУТНІСТЮ БОЖОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ**. Коли чоловік помирав, не залишаючи по собі потомства, то один з його братів мав одружитися з вдовою, аби вона народжувала дітей.

Первенець від такого **ШЛЮБУ ЗІ ШВАГРОМ (ДЕВЕРОМ, ШУРИНОМ)** (левіратний шлюб) вважався сином померлого брата і носив його ім'я; він, таким чином, посідав місце померлого батька в сім'ї. Якщо брат померлого відмовлявся одружуватися з вдовою, то жінка могла звернутися до старійшин, які біля міських воріт вершили над ним суд. Чоловіка, який відмовлявся, ставили перед жінкою, яка знімала з нього одну з його туфель.

Якщо вдовою ставала безплідна жінка, то вона **ВТРАЧАЛА НАДІЙНИЙ ЗАХИСТ**. Бо не могла успадкувати майно свого чоловіка, а шлюб із швагром (шурином) не був для неї вирішенням проблеми. Безпліддя оберталось **ВЕЛИКОЮ ЗАГРОЗОЮ** для сім'ї та забезпеченню у старості.

Однак Бог навіть безплідним жінкам дарував дітей. Деякі особливо значущі жінки епохи Старого Заповіту були безплідними: Сарра, Ревекка, Рахіль, мати Самсона і мати Самуїла; з епохи Нового Заповіту відома Єлисавета, літня родичка Марії. Бог проявив до цих жінок особливу милість, бо вони народили дітей. Одним з інструментів, який дозволяв пом'якшити чи обійти бездітність, було **ЗАМІЩЕННЯ МАТЕРІВ**. Безплідна жінка вибирала одну зі своїх служниць, зазвичай служницю, яку вона, одружившись, привела з собою. Служниця, замість своєї господині, зачинала дитину від її чоловіка і народжувала у неї на колінах, або новонародженого клали їй на коліна. Тоді він ставав **ЗАКОННИМ СПАДКОЄМЦЕМ**.

ЯК ЗАЛУЧИТИ ДІТЕЙ ДО ХРЕЩЕННЯ У ГРОМАДІ

Що таке хрещення?

Йоганну шість років. Його запросили на хрещення двоюрідного брата Бена до іншої церкви. «Тато, чи в цій церкві використовують, як і в нас, воду під час хрещення?» – цікавиться Йоганн. У його громаді два тижні тому відбулося хрещення немовляти, і він пам'ятає, що священник під час цього дійства тричі зволожував водою його голову і клав руки на чоло. Тато Йоганна садить сина до себе на коліна, і вони разом дивляться в Інтернеті, як саме відбувається хрещення у церкві. Раптом у Йоганна виникло ще таке питання: «А що таке хрещення?»»

Хрещення – це таїнство, завдяки якому людину приймають у християнську громаду. Під час цього священного дійства, яке відбувається в Ім'я Триєдиного Бога, чоло хрещеника зво-ложують Святою водою, або хрещеника обливають або занурюють у воду. Таким чином він виходить із стану віддаленості від Бога. Поняття «хрещення» походить від слова «занурювати», адже Іван Хреститель хрестив Ісуса, занурюючи Його в ріку Йордан. Після хрещення на Ісуса зійшов Святий Дух. Тому разом з хрещення Ісуса водою відбулося Його хрещення Святим Духом. Вода символізує очищення, життя і новий початок. Будь-яка людина народжується з первородним гріхом, який під час таїнства хрещення змивається водою. Хрещення – це перший та основний sacramentalний акт милості Триєдиного Бога людині. Воно складає основу християнського життя і відкриває доступ до інших священних таїнств. Завдяки йому навіть немовля укладає союз з Богом, який від його імені здійснюють його батьки. Відтепер дитина стає членом громади віруючих, де її щиро вітають і люблять. Старші діти громади під час таїнства хрещення водою довідуються, що Бог з ними також уклав союз і що відтепер Він проявляє до них любов та дбайливо супроводжує їх, їхні сім'ї та друзів.

Фундамент віри

Хрещенням зацікавився не тільки Йоганн, а також його сестра Луїза, коли побачила, що тато веде з ним бесіду про нього. «Наша мама буде хресною. Що це таке?» – цікавиться вона. «Хресні тримають дитину під час хрещення й обіцяють молитися за свого хрещеника й надавати йому допомогу в християнському вихованні та житті з Богом, – пояснює тато. – У нашій церкві немає хресних батьків, але ми також щиро молимося за тих, кого любимо, і показуємо їм, наскільки важливим є для нас Бог у повсякденному житті». Луїза радісно вигукує: «Саме про це йдеться у пісні, яку ми минулого тижня виконували на заняттях недільної школи. Ми гучно співали разом: «Бог з нами!». Саме цього мама бажає своєму маленькому Бену, чи не так? – «Так, це найголовніше у житті», – відповідає тато.

Вести мову зі своїми дітьми про віру – це вельми важливе завдання. Важливо, аби дорослі розмовляли зі своїми дітьми про Бога і навчали їх вести себе відповідно до віри. Завдяки релігійній освіті й вихованню у дітей закладається фундамент віри.

Як залучити дітей до хрещення у громаді

У громаді час від часу відбувається таїнство хрещення. Але чи завжди діти розуміють важливість хрещення, його

значення і те, що завдяки йому укладається союз з Богом? Як залучити дітей до хрещення у громаді?

- Дитячий хор може виконати пісню, текстом якої підкреслюють, що вони зичать хрещенику добра.
- Дітей в супроводі наставників можна залучити до оформлення вітваря, спонукати виготовити щось приємне для хрещеника, приміром, написати йому добрі побажання (віри, любові, надії, захисту, доброго розвитку чи хороших супутників у житті тощо) на саморобних свічках і доповнити ними оздоблення вітваря.
- Перед таїнством хрещенням можна проводити бесіду з дітьми на заняттях недільної школи на тему «Хрещення».
- Діти можуть записати на фліпчарті свої питання щодо хрещення, а вчителі запропонувати провести тематичний вечір чи сімейну зустріч на цю тему.
- Хрещення – це надійне освідчення Бога в любові до людини та акт Його непорушної обіцянки у вірності. Божа любов безумовна. Пісня «Бог є любов» – виконана, зіграна на музичному інструменті чи наведена у вигляді цитати біля вітваря – переконливо демонструє про зв'язок хрещеника з Богом.

Діти можуть виготовити фігурки ангелів, а дорослі обговорити з ними біблійний вислів: «Бо ангелам Своїм Він повелить про тебе, щоб берегли тебе на всіх твоїх дорогах. І на руках тебе носитимуть, щоб не спіткнулася нога твоя об камінь» (Псалом 91, 11-12) і наочно зобразити його зміст. Ці фігурки ангелів нагадуватимуть про ангелів як супутників-помічників, які стоятимуть поруч з хрещеником на всіх його життєвих шляхах. На завершення їх у вигляді подарунка чи сувеніра можна вручити учасникам богослужіння з таїнством хрещенням.

Отже, є чимало способів показати дітям, що вони є важливими в церкві, а також розповісти їм, як вони можуть вітати і проявляти любов до хрещеника, який укладає союз з Богом.

Пережити Божу близькість

Батько знову й знову згадує про слова пісні, яку виконувала Луїза. «Бог з нами» – ці слова додають упевненості й показують хрещенику, що союз з Богом укладається на все життя. Цей союз є гарантією Божої любові, безпеки й милості. «Поруч з нами наш Господь. Божа доброта дарує нам життя, а Його милість прощає», – мовиться далі в тексті пісні. «Чи дійсно Луїза і Йоганн розуміють це? – запитує себе батько. – Чи розуміють вони важливість хрещення й укладання союзу з Богом? Він вдячний, що його діти були присутні під час таїнства хрещення, і думає також про всіх дітей, батьки яких не сповідують такої віри. Утім, він

Фотом: © Oksana Kazmina - stockadobe.com

також чітко усвідомлює, яку велику відповідальність взяв на себе, коли під час хрещення своїх дітей склав замість них обітницю вірності Богові. Він та його дружина несуть відповідальність за релігійне виховання дітей, бо обіцяли Богові, що будуть для них прикладом для наслідування. Це є для батьків неабияким викликом.

Душпастирі – помічники віри

На щастя, батьки не самотні, коли виконують нелегке завдання щодо виховання своїх дітей у вірі. Окрім учителів церкви, важливу роль у формуванні віри дітей відіграють священнослужителі церкви. Як можна сформувати у дітей добрі й довірливі стосунки з душпастирями церкви? Виховання дітей у вірі здійснюється насамперед батьками, а також учителями недільної школи. У цей час відносини дітей зі служителями їхньої громади налагоджуються насамперед шляхом укріплення їхніми батьками довіри до них через відвідування богослужінь та інших церковних заходів. Для цього потрібні не одна-дві випадкові зустрічі, а постійний контакт, заснований на щирому інтересі, що показує дитині, наскільки вона є важливою, у тому числі, для священнослужителів. Утім, важливим фактором є послідовний підхід упродовж різних етапів розвитку дитини: від самого дитинства аж до підліткового віку. «Бог з нами, Бог з нами! Він завжди був і є!» – мовиться у пісні Луїзи. Священнослужителі демонструють дітям постійну близькість Бога, якщо:

- вони, при потребі, завжди поруч з ними;
- відводять час і проявляють щирий інтерес до них;
- моляться з дітьми і таким чином показують, що Бог завжди з ними;
- подають їм добрий приклад поведінки;
- дивляться на дітей не «звисока», а спілкуватимуться з ними нарівні, а також ставляться до них з розумінням і співчуттям;

■ проявляють розуміння до їхніх сумнівів і ведуть з ними про це мову.

Духовна робота вимагає любові, часу і достовірності. У дитини можуть сформуватися довірливі стосунки з дорослими людьми тільки тоді, коли вона відчуватиме, що між ними існує порозуміння, щирість і відкритість. Тоді дитина й після хрещення зростатиме в християнській вірі, а укладений з Богом союз проявиться на ділі.

Тато Йоганна й Луїзи ще раз перечитує біблійну цитату-побажання, виголошену під час хрещення його сина: «На Господа здай твою дорогу; вповай на Нього, і Він учинить» (Псалом 37, 5). Людина, яка кластиме союз із Богом в основу свого життя, не один раз і по-різному відчуватиме Його присутність.

ВІДЧУВАТИ ПРИСУТНІСТЬ БОГА

У ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ

Як діти можуть відчувати і переживати, що Бог уклав з ними союз під час хрещення і щодня з любов'ю супроводжує їх?

Досвід, отриманий дітьми у перші роки життя, має вирішальне значення для формування довіри й безпеки. Багато залежить від досвіду, який діти здобувають стосовно довіри до них, а також стосовно їхнього підбадьорення і підтримки з боку дорослих. Маленькі діти пізнають світ відчуттями, якими також здобувають релігійний досвід. Досить часто трапляються ситуації, коли релігія чи Бог не розпізнаються дітьми з першого разу. Таких ситуацій у повсякденному житті є чимало.

Значну роль при цьому відіграють батьки, які займаються вихованням своїх дітей. Якщо батьки проявлятимуть уважність і чуйність до своїх дітей, то зможуть допомогти їм у безлічі ситуацій побачити зв'язок з вірою і Богом, приміром:

- у несподіваній доброті ближнього;
- у нагоді допомогти ближньому і таким чином проявити себе істинним християнином;
- у кольорах райдуги після сильної зливи;
- у щоденній спільній молитві;
- у щедро накритому столі, сповненому добрих дарів від Бога;
- в успішному навчанні, яке показує, що Бог наділив дитину неабияким талантом;
- в обрядах, які пов'язані з християнськими святами.

ЖІНКА У САНІ

Жінка, зведена в сан

Про наділення жінок повноваженнями й дорученнями сану (частина 2)

Перша частина циклу публікацій, що складаються з п'яти частин, була присвячена визначенню повноваження і доручення сану, а друга висвітлює богоподібність чоловіка й жінки та теологічні висновки, які випливають з цього. У третій частині, у часописі № 2/2023, ми розглянемо свідоцтва Нового Заповіту щодо становища жінок у громаді.

Богоподібність людини

Обидва старозавітні повідомлення про створення світу, які наведені в книгах Буття 1, 1–2, 3 і Буття 2, 4–3, є важливою теологічною основою для твердження того, що людина створена на образ і подобу Бога¹. Якщо перше повідомлення носить скоріше абстрактний характер, то друге – виключно образний та оповідальний.

Перше повідомлення про створення світу (Буття 1, 1–2, із 4)

Висловлювання про те, що людина створена на образ і подобу Бога, знаходимо у книзі Буття 1, 26–27. Окрім цього, про богоподібність людини йдеться також у книзі Буття 5, 1–2 і Буття 9, 6.

¹ Провідні думки, Спецвипуск № 2/2021: Образ і подоба Бога: чоловік і жінка, Ной-Ізенбург, 2021, с. 4–12.

У першому повідомленні про створення світу розповідається про Бога як про Того, Хто Своїм словом упродовж шести днів – тобто відрізків часу – заснував й упорядкував світ. На заключному етапі створення світу, тобто на шостий день, були створені спершу тварини, що населили землю (Буття 1, 24–25). Як тільки Бог створив тваринний світ, то приступив до створення людини: «Тож сказав Бог: сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірями й над усіма плазунами, що повзають на землі. І сотворив Бог людину на Свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі[оволодійте нею Ог.]; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром, що рухається по землі» (Буття 1, 26–28).

Отже, Бог сотворив людину зовсім по-іншому, ніж усе інше. Адже під час створення людини не звучали ней-

тральні слова «нехай станеться...», як це було в інших випадках створення світу, а воно відбулося у формі звернення Триєдиного Бога до Самого Себе: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу»². Звернення Бога до Самого Себе під час створення людини підкреслює те, що Бог поставив Себе у безпосередні стосунки з людиною, яка покликана стати Його «образом» і Його «подобою». Бог, таким чином, поставив Себе у нерозривний зв'язок з людиною, а людину – у тісний зв'язок з Собою.

У книзі Буття 1, 27 розповідається про те, як саме Бог виконував Свій намір: Він створив людину «на Свій образ», причому як «множинну єдність чоловіка і жінки»³. Поняття «людина» використовується тут як родова назва, що отримує свою змістовну конкретизацію з допомогою біологічної специфікації «чоловік і жінка». Тобто, у поняття «людина, створена на образ і подобу Бога», від самого початку субстанціально входять обидві статі. «Чоловік і жінка спільно відображають Божу славу й продовжують Боже творіння [...]». Над людиною є тільки Бог. Отже, вона знаходиться між Богом і світом»⁴. Чоловік і жінка, тобто «людина», є однаково Божою подобою і вони знаходяться в ідентичній, тобто в безпосередній і безумовній залежності від Бога. Отже, як чоловік, так і жінка наділені Творцем однаковим дорученням, зокрема: «панувати» над творінням і представляти його перед Богом. Окрім цього, «множинна єдність» указує на те, що людина не може жити життям, яке відповідає образу й подоби Божій, якщо буде зосереджуватися тільки на собі й жити в ізоляції. Множинна єдність набуває конкретності тільки завдяки «переходу на взаємне спілкування на "ти"»⁵. Тобто чоловік і жінка, жінка і чоловік становлять одне ціле, бо Бог з самого початку створив людину як суспільну істоту. Він благословив у сукупності, чоловіка й жінку, звертався до них і наділив їх спільним дорученням: «...будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі [оволодійте нею Ог.]». Бог заповідав людині «множитися». Отже, Він наділив людину дорученням: представ-

ляти Бога впродовж усієї історії у творінні й «підпорядкувати» собі творіння.

Друге повідомлення про створення світу (Буття 2, із 4–25)

У той час як перше повідомлення про створення світу подано у сукупності й ділить акт творення на шість етапів, то друге складене у формі історії з дійовими особами, які реагують одна на одну. Дослідник Старого Заповіту Андреас Шюле підкреслює, що перше повідомлення про створення світу хоча і є завершеним, та все ж передбачає «продовження». Таким «продовженням» є друге повідомлення про створення світу, хоча воно було складене раніше і пов'язане з іншими традиціями. Тобто, обидва повідомлення про створення світу не є ізольованими, а становлять одне ціле. «Повідомлення про "райський сад" треба розуміти як коментування, поглиблення та коригування розповіді про загальне створення живих істот, а особливо людини»⁶.

У книзі Буття 2, 7 розповідається про те, що Бог сотворив людину «із земного порошу». Він, подібно до гончаря, створив людську постать з праху. Під назвою «Адам» треба розуміти людину в цілому, не розрізняючи її за статевою ознакою. Слово «Адам» є однокорінним з єврейським словом «адама», що означає «земля», («ґрунт»), з якої була створена людина. Впадає у вічі те, що тут відсутнє поняття «богоподібність», яке було вирішальним у час створення людини, про що описано в книзі Буття 1, 27–28. Утім, мова тут йде про конкретне діяння Бога, зокрема: Він «вдихнув людині в ніздрі віддих [дихання Ог.] життя». Отже, постать, яку Бог сотворив «із земного порошу», отримала безпосередньо від Нього «віддих [дихання Ог.] життя». Бог в особливий, навіть у сакральний спосіб звернувся до людини, як до жодної іншої створеної Ним істоти. «Віддих [дихання Ог.] життя», даний Богом сформованій глині, призвів не тільки до того, що вона, як і будь-яка тварина, стала «живою істотою [душею]», а й створив передумову для набуття цієї глиною особистості. «Дихання життя» є одночасно диханням Бога, а отже, запорукою унікальності людини серед усіх інших створінь. Таким чином, «ще в контексті розповіді про сад в Едемі мовиться про богоподібність людини». Отже, у другому повідомленні про створення світу мова йде про особливе становище людини, а також про її завдання діяти у межах створеного Богом світу, будучи «образом Божим»⁷. Людина стає «живою істотою [душею]», тобто тією, хто може і має формувати навколишній світ: «Узяв Господь Бог чо-

² «У догматичній традиції ця пропозиція тлумачиться як вказівка на тринітарну сутність Бога: три Божественні іпостасі є однаково Творцем» (Спецвипуск 2/2021 «Провідні думки». – Ной-Ізенбург. – 2021. – стор. 5 і далі).

³ Штінгльхаммер, Герман: Вступ у теологію творіння. – Дармштадт. – 2011. – стор. 31. Множинна єдність притаманна Богові, який являє Собою три іпостасі, а отже, є вічним Візаві.

⁴ Гаг Герберт: «Погляд. Повідомлення про створення» у Біблійному словнику. – 2-ге видання Фрайбург, Кельн. – 1968. – стб. 1554.

⁵ Штінгльхаммер, Герман: Вступ у теологію творіння. – Дармштадт. – 2011. – стор. 31.

⁶ Шюле, Андреас: Передісторія (Буття 1–11). – Цюріх. – 2009. – стор. 53 і далі

⁷ Саме там, стор. 61.

ловіка [людину Ог.] й осадив його в Едемському саді порати його й доглядати його» (Буття 2, 15). Слова «порати» і «доглядати» передають творчу діяльність, притаманну людині й мають паралельне значення до слова «панувати», яке наведене в книзі Буття 1, 26 і далі.

У книзі Буття 2, 18 мовиться також про те, що людина завжди має жити у спільності одна з одною: Бог зокрема мовив: «Не добре чоловікові бути самому; сотворю йому поміч, відповідну для нього». Шюле кваліфікує слова «поміч, відповідну для нього» так: «Людина (Адам) повинна [...] мати відповідну «поміч», тобто не тільки людину, яка перебуває «з ним» чи «при ньому», а яка дорівнює їй, у якій Адам розпізнаватиме самого себе».⁸

Про «поміч, відповідну для людини», йдеться зокрема в книзі Буття 2, 22–23. Ця «поміч» створена не з земного пороку, а з чоловічого ребра. «Ребро», з якого Бог сотворив жінку, – це символ: як плоть людини, так і «поміч, відповідна для неї» є одного роду і однієї сутності. Потім мова йде про фізичну спільність людини та її «помічі»: «Це справді кість від моїх костей і тіло від мого тіла. Вона зватиметься жінкою, бо її взято від чоловіка». Адам, людина, яка обходила без будь-якої статевої специфікації, у якому містився потенціал володіння статтю, відтепер здатний у «помічі, відповідній для нього», тобто у протилежній стороні (візаві), розпізнати й називати себе чоловіком, а у візаві – «дружину», «жінку». Їх об'єднує фізична спільність, вони виготовлені з того самого «матеріалу». Отже, чоловік і жінка однаково створені Богом і в обох випадках сформовані завдяки безпосередньому творенню Бога з наявного «матеріалу».

Про ієрархізацію між чоловіком і жінкою мовиться лише після повідомлення про гріхопадіння (Буття 3, 1–24) у Буття 3, 16. «Панування» чоловіка над жінкою, про яке йдеться після гріхопадіння і яке можна розглядати як наслідок гріха, уперше проявилось безпосередньо в тому, що «Адам дав своїй жінці ім'я Єва, бо вона була мати всіх живих» (Буття 3, 20). Це називання є паралеллю до написаного в книзі Буття 2, 20: «І дав чоловік назви [...] всякому звірові польовому». Відтепер жінка була підпорядкована чоловікові.

⁸ Там же, стор. 69. Шюле вказує на цікаву мовну подібність між книгою Буття 2, 18 і Буття 1, 26: «Варто відзначити, що давньоєврейський вислів "відповідного йому" граматично подібно побудований і звучить подібно до використаного в Бутті 1, 26 «на образ Наш»: в обох випадках йдеться про особливу відповідність і подобу включеного у візаві партнера».

Висновок

В обох старозавітних повідомленнях про створення світу мовиться про тісний зв'язок Бога з людиною. Адам – тобто людина, яка представлена чоловіком і жінкою – наділений дорученням панувати (Буття 1, 26 і далі), «порати» й «доглядати». Між чоловіком і жінкою існує фізична спільність, вони сформовані з одного і того ж матеріалу. Думка про ієрархізацію чоловіка і жінки з'являється тільки після розповіді про гріхопадіння (Буття 3, 1–24) у книзі Буття 3, 16.

Чоловік і жінка – образ і подоба Бога. Теологічні висновки⁹

Тепер ми зупинимось на аспектах, що вказують на богоподібність людини.

Чоловік і жінка мають однакову гідність

На основі біблійного свідчення чоловік і жінка, жінка й чоловік однаково є образом і подобою Бога. Мартіна Бер правомірно зазначає, що книга Буття 1 «є гарантією фундаментальної рівності чоловіка й жінки»¹⁰. Коли в «Катехізисі» йдеться про те, що чоловік і жінка є «різними», то мають на увазі відмінності в біологічній будові й статі, а не в особистості. «Бути людиною означає бути суб'єктом конкретного гендерного втілення та індивідуумом з духовними здібностями й обдаруваннями, володіти свободою та мовою, здатністю діяти, мати власну історію, жити у відносинах і бути здатним проявляти любов»¹¹. Тобто чоловік і жінка – це рівноцінні, хоча й біологічно різні особи.

Бог об'являє, що людина є «образом і подобою Бога»

Мова про те, що людина є «образом і подобою Бога», жодним чином не спростовує безмежно якісну різницю між Богом і людиною. У «Катехізисі» однозначно мовиться про те, що людині годі досягнути Божу сутність: «Те, що

⁹ Висловлювання ґрунтуються на статті «Образ і подоба Бога: чоловік і жінка» (Спецвипуск 2/2021 «Провідних думок». – Ной-Ізенбург. – 2021. – стор. 4–19

¹⁰ Бер, Мартіна, «Бути людиною і подобою Бога: про богоподібний вимір чоловіка і жінки». – Вюрцбург. – 2011. – стор. 285.

Подібне також на стор. 289: «Висловлення про богоподібність стосується унікальним чином людей, а, отже, однаковості чоловіка й жінки».

¹¹ Те саме, стор. 299.

людина створена на образ і подобу Бога, усе ж не означає, що її особа тотожна особистості Бога. Єдиним винятком є Ісус Христос» (КНЦ, 3.3.2). Вести мову про людину як про образ і подобу Бога можна тільки з точки зору Бога¹². Отже, розпізнати й розуміти людину як образ і подобу Бога можна тільки з точки зору Бога, Якому притаманно об'являти Себе і вести про це мову. Отже, Самооб'явлення Бога є передумовою для належного розуміння людини, її рис, сутності й доручення у світі.

Бог об'являє, що людина є «образом і подобою Бога»

Мова про те, що людина є «образом і подобою Бога», жодним чином не спростовує безмежно якісну різницю між Богом і людиною. У «Катехізисі» однозначно мовиться про те, що людині годі осягнути Божу сутність: «Те, що людина створена на образ і подобу Бога, усе ж не означає, що її особа тотожна особистості Бога. Єдиним винятком є Ісус Христос» (КНЦ, 3.3.2). Вести мову про людину як про образ і подобу Бога можна тільки з точки зору Бога¹². Отже, розпізнати й розуміти людину як образ і подобу Бога можна тільки з точки зору Бога, Якому притаманно об'являти Себе і вести про це мову. Отже, Самооб'явлення Бога є передумовою для належного розуміння людини, її рис, сутності й доручення у світі.

Чоловік і жінка наділені однаковим дорученням

У «Катехізисі» однозначно наголошується на тому, що чоловік і жінка наділені однаковими дорученнями. «Ім було звелено: «підпорядковувати собі» землю, тобто облаштовувати й зберігати її» (КНЦ, п. 3.3.2). Отже, «панування» чоловіка і «панування» жінки над творінням істотно не відрізняється одне від одного, у них немає власних, притаманних кожному окремо «сфер панування», як про

це твердиться у традиційному розумінні ролі різних статей. Бог не визначив, що сферою організації та діяльності чоловіка є увесь світ, а жінки – малий світ, тобто дім, робота та сім'я. Обом статям як образу й подоби Бога потенційно довірено все сукупне земне творіння, навіть якщо через культурні й релігійні традиції це не завжди реалізовувалося. Тільки обое, чоловік і жінка, можуть зберігати й облаштовувати створений Богом світ. Отже, неприпустимо, аби кожен самотужки виконував Боже доручення, пов'язане з «пануванням» над творінням, бо його можна втконувати тільки у спільності й солідарності.

Збереження й облаштування творіння знаходить своє конкретне відображення у подружньому житті двох статей і вихованні дітей. Подружнє і сімейне життя однаково визначається та реалізується як чоловіком, так і жінкою. Окрім цього, виконуючи Боже доручення зберігати й облаштовувати земне творіння, чоловік і жінка однаково несуть відповідальність за нього. Несприйняття суспільної реальності й відмова від активної участі у ній суперечить Божій заповіді любові до ближнього, яка стосується усіх людей. Як чоловік, так і жінка однаково покликані свідомо брати на себе відповідальність за збереження творіння – тваринного і рослинного світу – та відповідно поступати.

Висновок

Новоапостольська церква вчить тому, що жінка і чоловік створені «на образ і подобу Бога» і мають однакову сутність і гідність. Вони обое однаково покликані «панувати»: тобто зберігати й облаштовувати земне творіння. Богоподібність є елементом устрою творіння, бо завдяки їй відбувається невідворотне орієнтування людини на Бога.

Виконуючи Боже доручення зберігати й облаштовувати земне творіння, чоловік і жінка однаково несуть відповідальність за нього.

¹² Герхард Ебелінг по праву зазначає: «Буття людини як образу і подоби Бога ґрунтується на візаві Бога і тому може бути зрозумілим лише як її буття перед лицем Богом» (Ебелінг, Герхард: Догматика християнської віри. Т.1: Віра у Бога, Творця світу. - Тюбінген. - 1979. - Стор. 384.).

Відзначення Різдва в регіонах України

Уперше за 30 років існування Новоапостольської церкви України керівництвом Церкви в особі Апостола Будника та окружних санів було прийнято рішення відзначати свято Різдва Христового за Новоюліанським календарем, тобто 25 грудня 2022 року. Це рішення схвально прийняли служителі та брати й сестри Церкви. У зв'язку з цим Апостол Будник звернувся до громад України з таким листом:

«Дорогі служителі церкви! Дорогі брати й сестри! Наближається чудове радісне свято Різдва Христового. Більшість християн усього світу відзначають його 25 грудня, а значно менша частина – 7 січня. Давайте розберемося, що саме ми святкуємо у ці дні. 25 грудня 2022 року ми святкуємо Різдво 2022 року, і 7 січня 2023 року ми також святкуємо Різдво 2022 року – але на 13 днів пізніше. Така різниця у даті відзначення цього свята пов'язана з різницею Юліанського та Григоріанського календарів. Юліанський календар у 46 році до нашої ери запровадив римський імператор Юлій Цезар. Додавання у лютому однієї доби було набагато зручніше, ніж дотримання старого римського календаря. Однак новий календар виявився недостатньо точним, і зайвий час продовжував накопичуватися. Згідно з Юліанським календарем, тривалість року становить 11 хв і 14 секунд довше, ніж астрономічний рік, який складається з 365 діб, 5 годин, 48 хвилин та 46 секунд. За кожні 128 років набігала одна доба.

Апостол Анатолій Будник у Львові

Фото: НАЦ України

Львів

Тернопіль

337 року Юлій I затвердив відзначення Різдва Христового 25 грудня, а 431 року Єфеський Собор прийняв рішення святкувати Різдво Христове 25 грудня. У другій половині XVI століття похибка становила 10 днів. Помилку виправили, коли у 1582 році Григорій XIII запровадив реформу, метою якої було максимальне усунення різниці між астрономічним і календарним роком, та прийняв новий церковний календар, який називають сьогодні Григоріанським чи календарем за новим стилем, а Юліанський – за старим стилем. Нині різниця між Григоріанським та Юліанським календарями становить 13 днів, а в майбутньому становитиме 14 днів. Тоді доведеться святкувати Різдво за Юліанським календарем уже 8 січня.

Івано-Франківськ

Росія, а згодом СРСР перейшли на Григоріанський календар у 1918 році, а 25 грудня був призначений вихідним днем, який згодом, з відомих причин, як результат боротьби з релігією, був скасований. У 1923 році на Раді Православних церков було ухвалено рішення виправити Юліанський календар, який став називатися Новоюліанським, згідно з яким Різдво святкують 25 грудня. Цей календар прийняли три найдавніші православні церкви – Константинопольська, Антіохійська та Олександрійська. До них приєдналися Грецька, Румунська, Польська, Фінська та Болгарська.

Ковель

Запоріжжя

Одеса

Одеса, подарунки дітям

Кам'янське

Новоолександрівка

Олександрія

Різдво 7 січня відзначають сьогодні в Україні, Білорусі, Росії, а також Грузинська, Сербська та Єрусалимська православні церкви. Новоапостольські громади всього світу відзначають Різдво Христове – 25 грудня. Виходить, що ми живемо за Григоріанським календарем, а церковні свята відзначаємо за Юліанським, якась невідповідність. Спочатку ми святкуємо Новий 2023 рік – 1 січня 2023 року, а потім, 7 січня 2023 року – Різдво 2022 року. Абсурд! І про це всі знають. Але через менталітет, амбіції, безкомпромісність немає бажання щось змінювати. Християнам, які святкують Різдво 25 грудня, наша держава пішла назустріч і зробила цей день вихідним. У нашій Церкві немає стільки свят, аби ми боялися числової плутанини відносно їхнього проведення. А проведення церковних заходів за Юліанським календарем у нас, навіпаки, створює чимало проблем. Наприклад, коли нам доводиться щороку переносити святкову літургію богослужінь, або коли ми дивимося трансляційні богослужіння в ірреальному часі, а також, коли проводимо Конфірмацію чи відзначаємо неділі Адвенту та багато чого іншого.

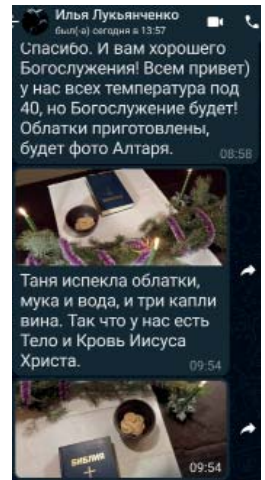
Настав час приєднатися до наших братів і сестер у всьому світі!

Настав час приєднатися до нової ери, нового стилю!
Настав час жити та святкувати за новим календарем!
Настав час жити за сьогоднішнім!

З щирими вітаннями,
ваш Анатолій Будник»

Текст цього послання розміщено також на сайті нашої Церкви: nak.org.ua

У неділю, 25 грудня 2022 року, відбулися святкові богослужіння з нагоди Різдва Христового в усіх регіонах України, за винятком тих громад, які сьогодні перебувають під окупацією. В основу цього богослужіння було покладено біблійну цитату з Євангелія від Івана 1, 14: «І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу Його бачили – славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого». Апостол Будник проводив це богослужіння у громаді Львова, яке каналами YouTube транслювалося на всю Україну та за її межі, зокрема, на Європу, США та Америку, де на даний час через військові дії перебуває значна частина парафіян нашої Церкви. Після богослужіння у громадах за традицією відбулося свято громади з чаюванням.

В окупованому Бердянську

Полтава

Харків

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Хто звістив Марії про те, що вона зачне сина?

- А) Йосип
- Б) Гавриїл
- В) Михаїл
- Г) Рафаїл

2. Кого відвідала вагітна Марія?

- А) своїх батьків
- Б) свою молодшу сестру
- В) свою родичку Єлисавету
- Г) свого старшого брата

3. Куди втікали від Ірода Марія та Йосип з новонародженим Немовлям?

- А) в Назарет
- Б) до Єгипту
- В) Єрусалим
- Г) до Сирії

4. Хто склав текст до пісні «Радістю повниться серце» (№ 10 у російськомовному пісеннику)?

- А) Крістоф Крістіан Штурм
- Б) Йоганнес фон Гейсель
- В) Пауль Герхард
- Г) Генріх Боне

5. Хто склав текст до пісні з нагоди Адвенту «Ликуйте, чада Божі» (№ 2 у російськомовному пісеннику)?

- А) Томас Манн
- Б) Міхаель Шірмер
- В) Клаус Манн
- Г) Георг Вайсель

6. Скільки років хворів паралітик, якого зіцвив Ісус у купальні Витезда (Віфезда)?

- А) чотири тижні
- Б) 38 років
- В) 42 роки
- Г) 12 місяців

7. Як звали сирійсько-ханаанську богиню родючості, яку заборонили величати в Ізраїлі?

- А) Астарта
- Б) Гера
- В) Рома
- Г) Фрея

8. Як звали Апостола, обраного замість Юди Іскаріотського?

- А) Матвій
- Б) Матей
- В) Малахія
- Г) Малхус

9. Як звали прихильників Яна Гуса?

- А) гуссери
- Б) гусити
- В) гусеї
- Г) гусани

10. Яка подія укріпила Апостолів Католико-апостольської церкви в останні роки?

- А) Реформація
- Б) французька революція
- В) Хрестові походи
- Г) відкриття Америки

Фотос. Д. Р. Бинмолагер

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Ми небагато знаємо про художників пізнього Середньовіччя чи раннього Нового часу. Історія життя багатьох майстрів захована за їхніми полотнами. Ми також дуже мало знаємо про Фрідріха Герліна з Нердлінгена, розташованого в районі Донау-Ріс. Він народився близько 1430 року, ймовірно, у місті Ротенбург-об-дер-Таубер, де він працював художником щонайменше декілька років. Герлін приїхав до Нердлінгену в 1459 році, де і помер близько 1500 року. З погляду історії мистецтва, Герлін є одним із старих німецьких майстрів, відомими представниками яких є Дюрер, Грюневальд, Гольбейн чи Кранах. На нашій ілюстрації зображено «Благовіщення» з родинного вівтаря Фрідріха Герліна, створеного 1488 року в Нердлінгені. Цей витвір мистецтва виставлений у краєзнавчому музеї міста Нердлінгена. – Варто відвідати й саме місто Нердлінген і доторкнутися до його історії. У межах середньовічної міської стіни, яка збереглася цілковито, можна гарно прогулятися чи відвідати Георгскірхе з церковною вежею Даніеля, звідки відкривається прекрасний краєвид на околицю та знаменитий кратер Мал. – На ілюстрації ми бачимо Марію й Ангела Гавриїла, а Святий Дух у вигляді голуба витає у кімнаті. Гавриїл каже щось Марії латинською мовою.

ЯК ЗВУЧАТЬ У БІБЛІЇ СЛОВА АНГЕЛА?

(Відповіді див. на стор. 2).